

ger, som Ministeriet fandt hensigtsmæssige, kunde blive foretaget i begge disse Lovforslag.

De væsentligste Ændringer i Lovforslaget fra dets Skikkelse i Fjor er, at der i § 1 er indført et Forbud mod Hævning af gjorte Indskud uden samtidig Afskrivning af Bankbogen eller Indlaansbeviset. Denne Ændring er af ren praktisk, teknisk Natur. Der har i de senere Aar udviklet sig den efter min Opfattelse uheldige Skik, at man i Pengeinstitutter udleverer Checkbøger, paa hvilke der kan hæves Penge, som er indsatte paa Bankbog, uden at der i den Bankbog, i hvilken Indskuddene er indførte, sker nogen Afskrivning af de trukne Beløb. Deraf følger, at Kontrabogens Paalydende ikke er overensstemmende med det Beløb, dens Ejer virkelig har indestaaende i paagældende Bank eller Sparekasse. Dette Forhold maa siges at være ganske stridende mod Sparekassebogens eller Bankbogens Karakter, og der er ikke nogen Grund til at vedblive dermed, eftersom Checksystemet meget godt kan ordnes praktisk paa anden Maade, saa at denne Meningsløshed bortfalder. Det er i Virkeligheden ikke paa langt nær alle Pengeinstitutter, der har fulgt denne Fremgangsmaade. Den er i sin Tid blevet indført af et stort Pengeinstitut, og efterhaanden har en Række andre Pengeinstitutter set sig nødsagede til at følge denne Skik. Men jeg tror, jeg tør sige, at det i alt Fald oprindeligt ikke blev gjort med Glæde. Naar nu denne Fremgangsmaade bliver forbudt for samtlige Pengeinstitutter, vil der ikke ske noget ondt derved, og Pengeinstitutterne vil straks forstaa at indrette sig paa anden Maade.

Dernæst er der gjort den Ændring i Lovforslagets § 4, at Bankens Aktiekapital skal stilles i Forhold til dens samtlige Gældsforpligtelser, ikke netop i Forhold til dens Indlaanskapital. Denne Ændring er foretaget, fordi Bankerne ofte arbejder med betydelige Virkemidler af anden Art end netop Indlaanskapitalen, og da Bestemmelsens Hensigt er at tilvejebringe en vis Sikkerhed for Bankens Kreditorer i Forhold til de Beløb, Banken arbejder med, forekommer det mig mere rationelt at stille Aktiekapitalen og Reservefonden i Forhold til samtlige Gældsforpligtelser, ikke i Forhold til Indlaansmidlerne. Jeg kunde maaske tilføje, at netop i de Pengeinstitutter, hvor Indlaansmidlerne udgør en mindre Del og de øvrige Midler en større Del af Balancen, vil det være nødvendigt, at Aktiekapitalen har den forlangte Stør-

relse. Bestemmelsen gaar derfor ud paa, at Aktie- eller Andelskapitalen med Tillæg af Reservefonden og med denne lige stillede Fonds til enhver Tid skal udgøre mindst $\frac{1}{10}$ af Bankens samlede Gældsforpligtelser. En lignende Ændring er sket med Hensyn til den Reservebeholdning af Værdipapirer, som er foreskrevet i samme Paragraf. Den skal udgøre 5 pCt. af de samlede Gældsforpligtelser, ikke, saaledes som tidligere er anført, 5 pCt. af Bankens Indlaanskapital. Imidlertid er det blevet gjort gældende, at ved denne Ændring bliver den Reservebeholdning, man forlanger skal være til Stede i den paagældende Bank, væsentlig forøget, og at Bestemmelsen saaledes kan komme til at virke ret byrdefuldt for Bankerne. Navnlig vil det komme til at virke byrdefuldt for dem, at de i Terminsmaanedene ikke vil være i Stand til at optage de midlertidige Laan, som er fornødne for at komme igennem Terminen. Der er derfor indført den Lempelse i Bestemmelsen, at disse Værdipapirer, som normalt ikke maa belaanes, dog kan belaanes midlertidigt, naar det meddeles til Bankinspektøren og Banken derpaa senest inden Udgangen af den paafølgende Maaned godtgør, at de paagældende Laan er tilbagebetalte.

For Tydeligheds Skyld er der indført den Ændring, at en Direktør i en Bank ikke maa være Medlem af Direktionen for et andet Pengeinstitut, som modtager Indskud til Forrentning. I den tidligere Affattelse fandtes denne sidste Sætning: „der modtager Indskud til Forrentning“ ikke, og man kunde altsaa tænke sig, at der ved Ordet „Pengeinstitut“ kunde menes f. Eks. et Livsforsikringsselskab.

I § 7 er indført den Ændring, at Revisorerne skal være regnskabskyndige. Der er ikke dertil føjet nogen Bestemmelse om, hvorledes det nærmere skal konstateres, hvorvidt en Revisor er regnskabskyndig eller ej. Man har under Behandlingen i Landstinget erkendt, at noget saadant i Praksis ikke lod sig gøre. Naar Bestemmelsen dog er indført, er det sket i Tillid til, at den skulde virke som et Krav til Generalforsamlingerne om, at de, naar de vælger Revisorer, har for Øje, at disse bør være regnskabskyndige.

Endelig er der indført den Ændring, at Revisorerne skal hver Gang, de har foretaget Revision, herom indføre en Beretning i en Revisionsprotokol, der fremlægges og oplæses paa Bestyrelsesmøderne. Meningen med denne Bestemmelse er at fremtvinge, hvor det ikke allerede maatte